

ที่พร 0037.4/ว 2648

ศาลากลางจังหวัดแพร่
ถนนไชยบูรณ์ พร 54000

๙ กุมภาพันธ์ 2553

เรื่อง การวินิจฉัยเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาตามคำพิพากษาศาลปกครอง

เรียน นายอำเภอทุกอำเภอ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือความสั่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0804.3/ว 1217 ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2553

ด้วยจังหวัดได้รับแจ้งจากการสั่งเสริมการปกครองท้องถิ่นว่า ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดง ที่ อ.127-128/2552 โดยได้ให้ความเห็นในการวินิจฉัยเกี่ยวกับการที่สมาชิกสภาเทศบาลเข้าเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่เทศบาล ตามมาตรา 18 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ซึ่งความเห็นดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการวินิจฉัยการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

นายเสรี คำกิรัตน์ (ไม่แน่ใจ)
รองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดแพร่

สำนักงานสั่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด

กลุ่มงานกฎหมาย ระเบียบและเรื่องร้องทุกข์

โทร 0-5453-4119, 0-5453-4504-5 ต่อ 13

สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและวิสาหกิจชุมชน
เลขที่รับ..... 2334
วันที่..... 5 ก.ค. 2553
เวลา..... 16.15

ที่ มหาดไทย ๐๘๐๔.๓/๑๙๗๓

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๓

เรื่อง การวินิจฉัยเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๗-๑๒๘/๒๕๕๒

ด้วยศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๗-๑๒๘/๒๕๕๒ ระหว่าง นายไตรเทพ ไชยรุ่ง และนายจันทร์ ห้วยเสน ผู้ฟ้องคดี กับผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ผู้ถูกฟ้องคดี ในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยาได้ทำการสอบสวนเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาของนายไตรเทพ ไชยรุ่ง และนายจันทร์ ห้วยเสน สมาชิกสภาพนาบาลตำบลหัวยข้าวกำ อำเภอจุน เนื่องจากนายดันัย ไชยรุ่ง เจ้าของกิจการร้านไชยรุ่งการยางซึ่งเป็นบุตรของนายไตรเทพ ไชยรุ่ง ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลหัวยข้าวกำ ในฐานะผู้รับจ้างในการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์ และนายจังรักษ์ ห้วยเสน บุตรของนายจันทร์ ห้วยเสน ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลหัวยข้าวกำในฐานะผู้รับจ้างทำโคมไฟแขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ราคาลูกละ ๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท และผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยาได้มีคำวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาพนาบาลตำบลหัวยข้าวกำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองคนสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ เนื่องจากเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลหัวยข้าวกำตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามหาดาและบุตรดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้ให้ความเห็นในการวินิจฉัยเกี่ยวกับการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องนี้สรุปได้ดังนี้

๑. มาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ บัญญัติห้ามมิให้สมาชิกเข้ามามีส่วนได้เสียกับเทศบาลไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการได้ประโยชน์จากการเข้าทำสัญญาหรือเข้าทำกิจการใดกับเทศบาลหรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดข้อยกเว้นและมิได้กำหนดถึงมูลเหตุจุงใจในการเข้าไปมีส่วนได้เสียในการกระทำการดังกล่าวกับเทศบาลที่ตนเป็นสมาชิกอยู่แต่อย่างใด หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้กระทำการดังกล่าวมีส่วนได้เสียกับเทศบาล เข้าทำสัญญาหรือเข้าทำกิจการใดกับเทศบาล และเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลหรือในกิจการที่กระทำให้แก่เทศบาล กรณีก็ควรของค่าประกอบตามกฎหมายที่สมาชิกผู้นั้นจะต้องพ้นจากสมาชิกภาพ ดังนั้น การพิจารณาว่าผู้นั้นกระทำการใดหรือไม่ จำต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพฤติกรรมเป็นกรณี ๆ ไป โดยพึงจะต้องพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำการเป็นหลัก

๒. กรณีของ นายไตรเทพ ไชยรุ่ง ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เทศบาลตำบลหัวยข้าวกำได้เคยนำยานพาหนะรถยนต์เข้ามาใช้บริการซ่อมแซมเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องและอื่นๆ ดังแต่นายไตรเทพ ไชยรุ่ง

/เป็นผู้...

เป็นผู้บุพิหารกิจการร้านไซยุวัฒนารักษ์ และก่อนที่จะดำเนินการตามที่ได้ให้ นายดันัย ไซยุวัฒน์ บุตรชายประกอบกิจการแทน ทั้งต่อมนายไตรเทพ ไซยุวัฒน์ ยังคงพักอาศัยในบ้าน และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเดียวกับนายดันัย ไซยุวัฒน์ ด้วย เมื่อประมวลข้อเท็จจริงและพฤติกรรมแห่งคดี ทั้งหมดแล้ว พังได้ว่านายไตรเทพ ไซยุวัฒน์ มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่นายดันัย ไซยุวัฒน์ ทำสัญญากับเทศบาลตำบล หัวข้าวกำ จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายดันัย ไซยุวัฒน์ บุตรของนายไตรเทพ ไซยุวัฒน์ เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๗๖

๓. กรณีของ นายจันทร์ หัวยเสน ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นายกเทศมนตรีตำบลหัวข้าวกำได้ขับชี้ รถจักรยานยนต์มาพบบ้านของนายจงรักษ์ หัวยเสน ซึ่งทำคอมไฟแขวนประดับขายนิเวณหน้าบ้าน และได้ตกลงจ้างนายจงรักษ์ หัวยเสน ทำคอมไฟแขวนประดับ โดยมีหัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบล หัวข้าวกำให้ถ้อยคำว่า นายกเทศมนตรีตำบลหัวข้าวกำกำชับตนให้ดำเนินการจ้างนายจงรักษ์ หัวยเสน เป็นผู้จัดทำคอมไฟแขวนประดับแต่เพียงผู้เดียว เพื่อใช้จ้างงานประเพณีลอยกระทง อีกทั้งนายจันทร์ หัวยเสน ยังได้รับเงินค่าจ้างแทนนายจงรักษ์ หัวยเสน ก่อนที่นายจงรักษ์ หัวยเสน จะเข้าทำสัญญากับเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ และยังพักอาศัยในบ้านเดียวกับนายจงรักษ์ หัวยเสน เมื่อประมวลข้อเท็จจริงและพฤติกรรมแห่งคดีทั้งหมดแล้ว พังได้ว่า นายจันทร์ หัวยเสน มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่นายจงรักษ์ หัวยเสน ทำสัญญากับเทศบาลตำบล หัวข้าวกำ จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายจงรักษ์ หัวยเสน บุตรของนายจันทร์ หัวยเสน เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๗๖

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การวินิจฉัยกรณีการเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ဘยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือท่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะกระทำ สอดคล้องกับความเห็นของศาลปกครองสูงสุด จึงขอส่งสำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวให้จังหวัดเพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการวินิจฉัยการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป รวมทั้งแจ้งให้อำเภอในจังหวัดทราบด้วย รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจันทร์ จักรภพ)
รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักกฎหมายและระเบียบท้องถิ่น

ส่วนวินิจฉัยและกำกับดูแล

โทร. ๐๒-๒๔๑๘๐๓๔-๖

โทรสาร ๐๒-๒๔๑๘๐๓๖

“ด้วยธรรมนำไทยใส่สะอาด”

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๑๑-๗๑๔/๒๕๕๐
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๓-๑๒๔/๒๕๕๒

ในพระปรมາṇไroyพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๖ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๑๑/๒๕๕๐
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๓/๒๕๕๒

ระหว่าง { นายไตรเทพ ไชยวุฒิ ผู้ฟ้องคดี
                        ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๑๑/๒๕๕๐
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๒๓/๒๕๕๒

ระหว่าง { นายจันทร์ ห้วยเสนอ ผู้ฟ้องคดี
                        ผู้ว่าราชการจังหวัดพะเยา ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๘๔/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๑๗๓/๒๕๕๐ และคดีหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๑๗๔/๒๕๕๐ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่) ซึ่งคดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลปกครองชั้นต้น สั่งให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกันโดยเรียกผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๘๔/๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เรียกผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และเรียก ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองสำนวนว่า ผู้ถูกฟ้องคดี

คดีทั้งสองสำนวนนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นสมาชิกสภา เทคบາลดำเนินหัวข่าวก่อ เขตเลือกตั้งที่ ๒ อําเภอจุน จังหวัดพะ夷า ได้รับเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ และครบวาระในวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ต่อมานายกเทศมนตรีดำเนินหัวข่าวก่อ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อพิจารณากรณีที่นายดันย ไซยุ่ม บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายจงรักษ หัวเสน บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เข้าเป็นคู่สัญญากับ เทคบາลดำเนินหัวข่าวก่อในการนำรุ่งรักษารือซ้อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์และ การทำคอมไฟแขวนประดับตามลำดับ จะถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองซึ่งดำรงตำแหน่งสมาชิก สภาเทคบາลดำเนินหัวข่าวก่อเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญา ที่ทำกับเทคบາลดำเนินหัวข่าวก่อ อันเป็นการกระทำดังห้ามเป็นเหตุให้สมาชิกภาพของ สมาชิกสภาเทคบາลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ ทวิ และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทคบາล พ.ศ. ๒๕๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๖ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งจังหวัดพะ夷า ที่ ๑๕๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙ แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ต่อมามีคำสั่งจังหวัดพะ夷า ที่ ๙๙ ๐๙๔๗.๕/๑๖๒๘ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองหากประสงค์จะได้ยังหัวเรื่องแสดง พยานหลักฐานเพิ่มเติมให้จัดส่งภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดี ได้มีคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ว่า สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทคบາลของ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทคบາล พ.ศ. ๒๕๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า คำสั่งจังหวัดพะ夷า ที่ ๑๕๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙ และคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ระบุว่า จังหวัดพะ夷าเป็นผู้พิจารณา แต่โดยที่จังหวัดพะ夷ามีฐานะเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจาก ผู้ถูกฟ้องคดี จังหวัดพะ夷าจึงไม่มีอำนาจในการสอบสวนและวินิจฉัย เมื่อการสอบสวนและ คำวินิจฉัยกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นผลให้คำวินิจฉัยไม่สามารถใช้บังคับได้

ตามกฎหมาย และการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้แบ่งแสดงหลักฐาน แต่ผู้ถูกฟ้องคดี ได้ทำการสอบข้อเท็จจริงจนเพียงพอที่จะวินิจฉัยได้แล้ว จึงได้มีหนังสือฉบับเดียวกันแจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจัดส่งคำชี้แจงพร้อมเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยไม่สรุปข้อเท็จจริงตามที่สอบสวนได้มา ไม่แจ้งรายละเอียดว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ได้เข้าไปเกี่ยวข้องอย่างไร ทำให้ไม่อาจแยกได้ว่าการสอบสวนในเรื่องใดเป็นของผู้ฟ้องคดี ทั้งสอง การขอผ่อนผันระยะเวลาในการจัดหาเอกสารและนำพยานบุคคลเข้าแก้ข้อกล่าวหา ก็ไม่ได้รับอนุญาตแต่อย่างใด การสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องด้วยมาตรการ ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบริบูรณ์ด้านราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจสอบสวนและวินิจฉัยกรณีสืบฯ ว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาพบาลผู้ได้สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติ เทคนาล พ.ศ. ๒๕๒๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับ หนังสือเทคนาลด่วนหัวข้อว่าก่อ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เรื่อง การขาดคุณสมบัติ จากการเป็นสมาชิกสภาพบาลด่วนหัวข้อว่าก่อ จึงอาศัยอ่านจากตามมาตรา ๙๑ ประกอบ มาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่งดังคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ตามคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๑๔๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ คณะกรรมการได้ แจ้งข้อกล่าวหาและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐาน ของตนเพื่อได้แบ่งข้อกล่าวหาและผู้ถูกฟ้องคดีได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาการเป็น ผู้มีส่วนได้เสียกรณีสมาชิกสภาพบาลด่วนหัวข้อว่าก่อ ตามคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๒๐๐๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวเห็นว่า การที่บุตร ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขณะดำเนินการตามกำหนดแน่น钐สมาชิกสภาพบาลด่วนหัวข้อว่าก่อได้เข้าเป็นคู่สัญญา กับเทศบาลด่วนหัวข้อว่าก่อ ในฐานะผู้ขาย/ผู้รับจ้าง ในการนำรุ่งรักษารือซ้อมแซม ครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์และคอมไฟแขวนประดับ โดยบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองอาศัยอยู่ กับผู้ฟ้องคดี เมื่อมีการเบิกจ่ายเงินให้ผู้ขาย/ผู้รับจ้าง ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ยังเป็นผู้รับเงินค่าจ้าง แทนบุตร กรณีจึงถือเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลด่วนหัวข้อว่าก่อ ซึ่งเป็นการกระทำอันต้องห้าม ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วน ได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลด่วนหัวข้อว่าก่อ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่าง

บิดาและบุตร เป็นการกระทำอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ เทศบาล พ.ศ. ๒๕๖๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๘๓ โดยเทียบเคียงแนวความเห็นตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๙๖/๒๕๘๔ เรื่อง การเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาซื้อขายนำมันเชื้อเพลิงกับเทศบาลตำบลแจ้ห่ม จังหวินิจฉัยให้ สมาชิกภาพของสมาชิกสภากเทศบาลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แม้ในคำสั่งและคำวินิจฉัยจะใช้ถ้อยคำว่า จังหวัดพะ夷า เมื่อพิจารณาจากเนื้อหาโดยรวมและเจตนาหมายของคำสั่งและคำวินิจฉัยแล้ว ย่อมรับฟังได้ว่าเป็นการกระทำโดยผู้ว่าราชการจังหวัดพะ夷า และก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะมี คำวินิจฉัยได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบคำชี้แจงและส่งเอกสารเพิ่มเติม ถึงแม้หนังสือดังกล่าวจะแจ้งรวมกันแต่ได้ส่งสำเนาหนังสือเทศบาลตำบลหัวขัวก่า ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๘๙ ไปพร้อมด้วย ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมทราบข้อเท็จจริงในส่วนที่ ถูกกล่าวหาได้เป็นอย่างดี และในการทำคำชี้แจงเพิ่มเติมผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ชี้แจง ข้อกล่าวหาในส่วนของตนมิได้สำคัญผิดหรือหลงประเด็นแต่อย่างใด การดำเนินการของ ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ ๕ เดือน ไม่ได้รวดเร็วหรือไม่ให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ได้แย้งแสดงพยานหลักฐานแต่อย่างใด จึงเห็นว่าเพียงพอที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะจัดส่งคำชี้แจง ได้ทันภายในเวลาที่กำหนด ทั้งที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องสอบสวนและวินิจฉัย โดยเร็ว การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีจึงถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็น สาระสำคัญ ตามความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยเพียง ประเด็นเดียวว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๘๐ เป็นคำสั่งทางปกครอง ที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ กรณีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้คำว่า จังหวัดพะ夷าในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและคำวินิจฉัยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า จังหวัดพะ夷าแม้จะมีฐานะเป็นนิตบุคคล ตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และมีผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหัวหน้าบังคับบัญชา บรรดาข้าราชการฝ่ายบริหารซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในราชการส่วนภูมิภาคในเขตจังหวัดตาม มาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้ข้อความว่า จังหวัดพะ夷าในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๘๙ และในคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๘๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในคำสั่งและ

คำวินิจฉัยดังกล่าว คำว่า จังหวัดพะ夷า จึงหมายถึง ผู้ถูกฟ้องคดีหาใช้จังหวัดพะ夷า ที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลไม่ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีจึงชอบแล้ว ประเด็นที่จะต้อง วินิจฉัยต่อมาคือ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบข้อเท็จจริง ตามที่ถูกกล่าวหาและมีโอกาสได้โต้แย้งอย่างเพียงพอหรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดี จะมีคำวินิจฉัย ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ แจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองส่งคำชี้แจงพร้อมหลักฐานเพิ่มเติมนอกจากที่ได้ให้ไว้แก่คณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงรวมมาในหนังสือฉบับเดียวกัน โดยไม่ได้สรุปข้อเท็จจริงและแจ้งรายละเอียด ของกรณีการสอบสวน แต่มิได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองลับสนหรือหลงประเด็นต่อสู้ เนื่องจาก หนังสือฉบับดังกล่าวได้ส่งสำเนาหนังสือเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ ไปด้วยและผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีโอกาสได้โต้แย้งอย่างเต็มที่แล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดี ได้ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีโอกาสที่จะทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งและ แสดงพยานหลักฐานของตนก่อนที่จะมีคำวินิจฉัยแล้ว ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติบริบูรณ์ดิราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ ประเด็นสุดท้ายที่จะต้องวินิจฉัย คือ พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะถือได้ว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญา ที่เทศบาลตำบลหัวข้าวกำ เป็นคู่สัญญากับบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า แม้มาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ บัญญัติว่า สมาชิก สถาบันเทศบาลต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาล เป็นคู่สัญญาหรือในการที่กระทำการให้แก่เทศบาลหรือที่เทศบาลจะกระทำการที่จะพิจารณา ว่า สมาชิกสถาบันเทศบาลผู้ใดจะเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมตามบทบัญญัติของกฎหมาย ดังกล่าว ย่อมต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำการเป็นหลัก เพราะการกระทำใดๆ ที่เป็นไป โดยปราศจากเจตนาแล้วย่อมจะกล่าวว่าเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายหาได้ไม่ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นผู้แนะนำสนับสนุนหรือ ส่งเสริมให้เทศบาลตำบลหัวข้าวกำดำเนินการในเรื่องซื้อขายน้ำประปาห้วยรุ้นน้ำ กับ นายดันนัยแต่เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลหัวข้าวกำได้สอบถามราคากับผู้ประกอบการ รายอื่นๆ ในท้องที่แล้วเห็นว่าร้านไชยวุฒิการยางของนายดันนัยเป็นราคาก่าถ่ำสุด จึงเสนอผู้บริหาร เพื่อจัดจ้างนายดันนัยโดยที่ไม่ทราบว่านายดันนัยมีความสัมพันธ์เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น แม้นายดันนัยจะเข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ แต่ก็ปราศจากการรู้เห็น ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งนายดันนัยก็เป็นผู้ประกอบอาชีพรับซื้อขายน้ำประปาห้วยรุ้นน้ำทั่วไป

ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาจัดจ้างจากเทศบาลตำบลหัวข้าวก่ออยู่แล้ว หากจะถือว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายดันย์ทำกับเทศบาลตำบลหัวข้าวก่อ ย่อมจะไม่เป็นธรรมอย่างยิ่งกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ตามตัวราช นพพล สมศรี นายกเทศมนตรีตำบลหัวข้าวก่อ ได้ตกลงให้นายจงรักษ์ เป็นผู้ทำคอมไฟแขวนประดับและยังได้กำชับให้นางกัลยา ส่องสีโภ หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้ เทศบาลตำบลหัวข้าวก่อดำเนินการจ้างนายจงรักษ์แต่เพียงผู้เดียว และเมื่อการเสนอ สัญญาจ้างเพื่อลองนาม ตามตัวราช นพพลก็เห็นชอบด้วยการเขียนลงชื่อ ซึ่งตามตัวราช นพพลยอมรับว่ารู้จักกับครอบครัวผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นอย่างดี กรณีจึงต้องฟังว่า ตามตัวราช นพพลเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการว่าจ้างนายจงรักษ์ให้ทำคอมไฟแขวนประดับ ดังนั้น จึงไม่อาจกล่าวได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นการทำสัญญาว่าจ้างระหว่าง เทศบาลตำบลหัวข้าวก่อ กับบุตรของตน แม้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะเป็นผู้รับเงินค่าจ้างแทนบุตรก็ตาม แต่ต้องฟังว่าได้รับทราบภายหลังจากการสัมมอนวัสดุที่ว่าจังกันแล้ว ซึ่งเป็นไปตามบันทึก ตกลงการจ้างฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๗ และเงินจำนวนดังกล่าวก็เป็นเงินค่าจ้าง ที่นายจงรักษ์มีสิทธิได้รับโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองในขณะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลหัวข้าวก่อเป็นผู้มีส่วน ได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายดันย์ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายจงรักษ์ บุตรของ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคู่สัญญา กับเทศบาลตำบลหัวข้าวก่อ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่าง บิดาและบุตร เป็นการกระทำอันเป็นการด้อยห้ามตามมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ เทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยเทียบเคียงแนวความเห็นตาม บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องสรจ.ที่ ๔๙๙/๒๕๔๔ เรื่อง การเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ในสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิงกับเทศบาลแจ้งมั่น และอาศัยอ่านตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๖ วินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติกรรมใดๆ ที่ทำให้เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาล ตำบลหัวข้าวก่อ นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตร คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี ดังกล่าวจึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองและเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีกรณี นายจันทร์ ห้วยเสนอ และนายไตรเทพ ไชยวนิช สมาชิกสภatecnical ตำบลห้วยข้าวกำ เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันถัดไป

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ตามบทบัญญัติของมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์ห้ามสมาชิกสภatecnical เข้ามามีส่วนได้เสียไม่ว่าในทางตรงหรือทางอ้อมกับเทศบาล ในขณะดำรงตำแหน่งสมาชิกอยู่ ทั้งนี้ เพื่อให้สมาชิกสภatecnical ท่าน้าที่รักษาประโยชน์ของเทศบาลอย่างเที่ยงธรรม โดยไม่ประسังจะให้สมาชิกได้ประโยชน์ใดๆ จากการเข้าทำสัญญาหรือกิจการใดจากเทศบาลไม่ว่าโดยตนเองหรือผ่านทางผู้อื่นในขณะดำรงตำแหน่ง และมิได้คำนึงว่าสมาชิกผู้นั้นต้องการผลประโยชน์จากเทศบาลหรือไม่ กฎหมายจึงบัญญัติถึงส่วนได้เสียว่าไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมไว้ คือ หากมีข้อเท็จจริงใดๆ ก็ตามที่สามารถพิจารณาได้ว่าสมาชิกสภatecnical มีความสัมพันธ์ในเชิงผลประโยชน์จากสัญญาของเทศบาลหรือกระทำการกับเทศบาลไม่ว่าในทางใด ในลักษณะใดแล้วก็ย่อมถือได้ว่าเป็นการต้องห้ามตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเมื่อนำบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมาพิจารณาในคดีนี้ ปรากฏว่าบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้เข้าทำสัญญากับเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำรงตำแหน่งสมาชิกสภatecnical ตำบลห้วยข้าวกำ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองย่อมได้รับประโยชน์จากการเข้าทำสัญญาโดยผ่านทางผู้อื่น ซึ่งมีความสัมพันธ์ในฐานะบิดาและบุตรโดยมาตรา ๑๕๖๓ และมาตรา ๑๖๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บุตรย่อมมีหน้าที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดูบิดาคนตา และบุตรและบิดาคนตาถือได้ว่าเป็นทายาทโดยธรรมมีสิทธิในการรับมรดกของบิดาและบุตรได้ กรณีย่อมถือได้ว่ามีส่วนได้เสียในทางอ้อมแล้ว อนึ่ง แม้ข้อเท็จจริงในคดีศาลมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมิได้มีเจตนาที่จะรับประโยชน์จากเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำก็ตาม แต่นายดันัย บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายจังรักษ์ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมต้องทราบเป็นอย่างดีว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำรงตำแหน่งสมาชิกสภatecnical ตำบลห้วยข้าวกำ การที่นายดันัยและนายจังรักษ์เข้าทำสัญญากับเทศบาล ตำบลห้วยข้าวกำย่อมต้องรู้ข้อกฎหมายอันเป็นข้อห้ามของการมีส่วนได้เสียของสมาชิกสภatecnical ที่บิดาของตนมีสมาชิกภาพอยู่ และเลิงเห็นผลได้ว่าการที่เข้าทำสัญญากับเทศบาลบิดาซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันจะได้รับผลประโยชน์ในทางอ้อมจากการทำสัญญานั้นด้วย

และการที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงว่าคดีไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้แนะนำสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำดำเนินการในเรื่องซ้อมแซม ยานพาหนะรถยนต์กันนายคนนัยแต่เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำได้สอบถามราคางานผู้ประกอบการรายอื่นๆ ในท้องที่แล้ว เห็นว่าร้านใช้บุคลิกการยางของนายคนนี้เป็นราคางานที่ค่าสุด จึงเสนอผู้บุพิหารเพื่อจัดจ้างนายคนนี้ โดยที่ไม่ทราบว่านายคนนี้มีความสัมพันธ์เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น แม้นายคนนี้จะเข้าเป็นคู่สัญญา กับเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำ แต่ก็ปราศจากการรู้เห็นของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า การรับฟังข้อเท็จจริงของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวยังคงคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง เพราะการที่เจ้าหน้าที่เก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำอ้างว่าไม่ทราบว่านายคนนี้มีความสัมพันธ์เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นั้น เป็นค่ากล่าวอ้างที่ขัดกับหลักความเป็นจริง เพราะท้องที่ดำเนินหัวข้าวกำเป็นท้องถิ่นที่มีพื้นที่ไม่มากนัก และจำนวนประชากรก็ไม่มาก ถ้าเป็นคนพื้นที่ส่วนใหญ่จะรู้จักกันหมด โดยเฉพาะผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่ในราชการ ส่วนท้องถิ่น และการจะเป็นสมาชิกสภาพเก็บมาลได้จะต้องมีการสมัครรับเลือกตั้ง มีการหาเสียง จึงเป็นไปไม่ได้ที่เจ้าหน้าที่ของเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำจะไม่รู้จักสมาชิกสภาพเก็บมาลที่ได้รับเลือก และจะไม่รู้จักนายคนนี้เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และ มีข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งคือร้านใช้บุคลิกการยาง ชื่อร้านก็เป็นชื่อที่มาจากนามสกุล ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายคนนี้ บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ใช้นามสกุลนี้ อีกทั้งเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำก็ใช้บริการซ้อมแซมยานพาหนะที่ร้านใช้บุคลิกการยางมาเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี ตั้งแต่สมัยเป็นสุขภิบาลดำเนินหัวข้าวกำ และตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาพเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำ เจ้าหน้าที่ของเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำจึงต้อง รู้จักผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนายคนนี้เป็นอย่างดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเห็นว่าการรับฟังข้อเท็จจริงเรื่องนี้ ของศาลปกครองชั้นต้นยังคงคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง และจะถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่รู้เห็นด้วยกับการทำสัญญาระหว่างนายคนนี้กับเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำดังที่ศาลปกครองชั้นต้น รับฟังข้อเท็จจริงก็ไม่อาจรับฟังเช่นนั้นได้ เพราะในการซ้อมแซมน้ำรุ่งรักษายานพาหนะ ของเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำ ย่อมจะต้องนำ yan พากออาศัยที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ออาศัยอยู่ด้วย ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมเห็น ยานพาหนะของเก็บมาลซึ่งจะต้องมีตราสัญลักษณ์แสดงว่าเป็นรถของเก็บมาลดิตโดยที่ ยานพาหนะนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมรู้เห็นว่าเก็บมาลดำเนินหัวข้าวกำจ้างนายคนนี้ดำเนินการ ซ้อมแซมน้ำรุ่งรักษาร้อนเป็นการทำสัญญากับเก็บมาล ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีโอกาสที่จะห้ามหรือ

แจ้งให้นายคนยึดเป็นบุตรยกเลิกหรือไม่รับค่าเดินการตามสัญญาจ้างได้ แต่ก็ไม่ได้กระทำ
ยื่นแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รู้เห็นในสัญญาจ้างดังกล่าวแล้ว ในส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ ๒
ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้รับเงินค่าจ้างทำคอมไฟแซนแท่นนายจังรักษ์
บุตรชาย โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับเงินค่าจ้างแทนนายจังรักษ์เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗
โดยปรากฏตามเอกสารใบสำคัญการรับเงิน แต่เอกสารสัญญาจ้างทำคอมไฟแซนประดับ
ระหว่างเทศบาลตำบลหัวขัวก้ากับนายจังรักษ์มีการทำสัญญากันในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม
๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับเงินค่าจ้างเหมาทำคอมไฟตามสัญญาไปจาก
เทศบาลตำบลหัวขัวก้าถึง ๕ วัน ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงว่า
ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นการทำสัญญาจ้างระหว่างเทศบาลตำบลหัวขัวก้า
กับบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และรับฟังข้อเท็จจริงต่อไปว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับทราบการทำสัญญา
ภายหลังจากการสัมมอนวัดถูกที่ว่าจ้างกันแล้วนั้น จึงเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อน
จากข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงดังกล่าวจะต้องรับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับเงินค่าจ้าง
ทำคอมไฟแซนแท่นนายจังรักษ์บุตรชาย ก่อนที่นายจังรักษ์จะเข้าทำสัญญากับเทศบาล
ตำบลหัวขัวก้า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รู้ว่าบุตรชายของตนจะเข้าทำสัญญากับ
เทศบาลตำบลหัวขัวก้าและสามารถที่จะแจ้งให้บุตรชายยกเลิกหรือปฏิเสธไม่เข้าทำสัญญา
อันอาจมีผลกระทบต่อสมาชิกภาพในการดำรงตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ กรณีจึงรับฟังได้ว่า
ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่บุตรชายทำสัญญากับเทศบาลตำบลหัวขัวก้า
อย่างชัดแจ้ง และยอมรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนได้เสียทางอ้อมจากการทำสัญญา
ดังกล่าวด้วย ตามข้อเท็จจริงและพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในคดีนี้ ปรากฏว่า
ผู้ฟ้องคดีทั้งสองค่างอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันกับบุตรชายซึ่งเข้าทำสัญญากับเทศบาล
ตำบลหัวขัวก้า ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันอีกทั้งอยู่ในฐานะ
เป็นบิดาและบุตรบ่อมจะต้องมีการพูดคุยสนทนากันภายในครอบครัวเกี่ยวกับการ
ดำรงชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพการทำงาน และในการทำคอมไฟของนายจังรักษ์
บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และการบริการซ่อมแซมเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องและอื่นๆ เกี่ยวกับ
ยานพาหนะที่เข้ามารับบริการของนายคนยึดบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็กระทำในบริเวณบ้าน
ที่ใช้สำหรับดำเนินกิจการของบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองคน เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
จะไม่ทราบหรือรู้เห็นการดำเนินกิจการของบุตรที่ดำเนินการทำคอมไฟกับเทศบาลตำบลหัวขัวก้า
ข้อเท็จจริงในคดีนี้จึงต้องรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองรู้เห็นและทราบถึงการทำสัญญาระหว่าง
เทศบาลตำบลหัวขัวก้ากับบุตรของผู้ฟ้องคดีทั้งสองมาดังแต่เริ่มแรก การที่ผู้ถูกฟ้องคดี

มีคำวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองในขณะดำเนินการตามแผนสมัชิกสภาพศึกษาและนักศึกษาที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ชอบด้วยเหตุผล ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนในคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงยังไม่เห็นพ้องด้วยความที่ได้อุทธรณ์คัดค้านดังกล่าวแล้ว ดังนั้น อาศัยเหตุผล ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ดังกล่าวมาแล้วนี้ ขอศาลมีคำพิพากษางานนี้เป็นสูงสุดพิจารณาและพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยพิพากษายกฟ้องและยกคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในคดีนี้เสีย

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้คำว่า “จังหวัดพะ夷า” ในคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการใช้อ่านจากคำสั่ง ในฐานะจังหวัดพะ夷าตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มิได้เป็นการใช้อ่านจากฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดพะ夷าตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ หากผู้ถูกฟ้องคดีประสงค์จะใช้อ่านจากฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดพะ夷า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องระบุในคำสั่งโดยชัดแจ้งว่ากระทำการในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดพะ夷า ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเหตุดังกล่าว ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบข้อเท็จจริงตามที่ถูกกล่าวหาและมีโอกาสโต้แย้ง เพียงพอหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขอเรียนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองสั่งคำชี้แจงพร้อมทั้งพยานหลักฐาน โดยไม่ได้สรุปข้อเท็จจริงและแจ้งรายละเอียดของกรณีการสอบสวนโดยทำให้ผู้ฟ้องคดีสับสนและหลงประเด็นในการต่อสู้ ทั้งยังมิให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ต่อสู้คดีได้โดยไม่ได้แจ้งอย่างเดิมที่ โดยให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนำพยานหลักฐานมาเสนอต่อคณะกรรมการสอบสวนในระยะเวลากระชันชิด ทั้งไม่ยอมให้มีการเลื่อนระยะเวลาขอสั่งพยานหลักฐานตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ประการใด ส่วนประเด็นสุดท้ายผู้ฟ้องคดีทั้งสองถือได้ว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลดำเนินการหัวข้อที่เป็นคู่สัญญากับบุตรของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าการเป็นผู้มีส่วนได้เสียทั้งทางตรงหรือ

ทางอ้อมในการเป็นคู่สัญญา กับ เทศบาลตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๗๖ ต้องถือความเจตนาของผู้กระทำว่ามีเจตนาฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แม้บุตรของตนจะเข้าเป็นคู่สัญญาของเทศบาลแต่ทางการสอบสวน ก็ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รู้เห็นหรือมีส่วนร่วมแต่อย่างใด ทั้งการซ้อมแซมยานพาหนะ ก็เป็นการประกอบอาชีพโดยปกติของบุตรซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจเข้าไป ก้าวส่วนในกิจการส่วนตัวของบุตรได้ การที่บุตรได้รับการพิจารณาจัดจ้างจากเทศบาล ก็เป็นการจัดจ้างจากผู้ประกอบอาชีพปกติโดยทั่วไป ดังนั้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่จะถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่นายคนัยทำกับเทศบาล ด้านลหุยข้าวกำย่องจะไม่เป็นธรรมอย่างยิ่งกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบแล้ว สำหรับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ตามคำรواจ นพพลได้ลงนามในสัญญาว่าจ้างนายจงรักษาทำโคมไฟแขวนประดับ โดยตรง ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญญาดังกล่าว ทั้งการทำสัญญาดังกล่าว เป็นการรับจ้างปกติของนายจงรักษา ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้ ด้วยเหตุผลดังที่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้เรียนต่อศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว ขอศาลปกครองสูงสุด พิจารณาพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยพิพากษาให้เพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ฉบับลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของคุกคามการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงตัวยยว่าจะประกอบคำแฉลงกรณีของคุกคามผู้ແດลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระบุใบอนุญาต ข้อมูลคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาล ด้านลหุยข้าวกำเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ มีภาระในการดำรงตำแหน่งจนถึงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ต่อมา นายคนัย ไชยุ่วโล เจ้าของกิจการร้านไชยุ่วโล บริษัท ตามใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากอุตสาหกรรมจังหวัดพะเยา ที่ ป.๗๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ และเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าเป็นคู่สัญญา กับ เทศบาล ด้านลหุยข้าวกำ ในฐานะ ผู้ขาย/ผู้รับจ้าง ในการนำรุ่งรักษาร่องซ้อมแซมครุภัณฑ์ยานพาหนะรถยนต์ และนายคนัย ได้รับเงินไปแล้ว เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๖ และวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๖ ส่วนนายจงรักษา หัวเสน บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าเป็นคู่สัญญา กับ เทศบาล ด้านลหุยข้าวกำ ในฐานะ ผู้รับจ้างทำโคมไฟแขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ราคาลูกละ ๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท

/ตามบันทึก...

ตามบันทึกคงลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้รับเงินค่าโภคไฟແ xen ประดับ จำนวน ๕,๐๐๐ บาท จากสำนักงานเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำได้รับหนังสือลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ต่อมานายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวกำได้รับหนังสือลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลเป็นคู่สัญญาหรือไม่ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๑๕๑๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้สอบพยานบุคคลจำนวน ๗ ราย ประกอบด้วยผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นายดันย์ นายจรงค์ นางบัวลอย ใช้ชัยวุฒิ ภรรยาของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นางกัลยา สองสีโย หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบลห้วยข้าวกำ และควบคุมฯ พพพ. สมศรี นายกเทศมนตรีตำบลห้วยข้าวกำ ตามบันทึกการให้ถ้อยคำพยานบุคคลต่อคณะกรรมการสรุปได้ว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำประมาณ ๑๕ ปี ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าของร้านใช้ชัยวุฒิการยางและได้จดทะเบียนพาณิชย์เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๑ ภายหลังผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ไปทำงานที่ต่างประเทศ นางบัวลอยภรรยาของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ดำเนินกิจการแทน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ก่อนการเลือกตั้งประมาณ ๒ ปี ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เดินทางกลับจากต่างประเทศได้ไปยื่นคำร้องขอเลิกประกอบกิจการและให้นายดันย์ยื่นคำขอประกอบกิจการ โรงงานแทน ตามใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจากอุตสาหกรรมจังหวัดพะเยา ที่ ป.๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และได้ย้ายมาอยู่บ้านเลขที่ ๒๖๔ หมู่ ๔ ตำบลห้วยข้าวกำ โดยบุคคลทั้งสามมีชื่อออยู่ในทะเบียนบ้านเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีชื่อเป็นเจ้าบ้านผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ประกอบอาชีพทำสวนและเป็นไวยาวัจกรของวัดกู่ผางลาง การชำรากษีป้ายภาษีโรงเรือน และการค้าปลีก เช่น ขายบัวลอย สวนภาษีรายได้นายดันย์เป็นผู้ช่วยเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำเดิมมีฐานะเป็นสุขาภิบาลได้เคยนำพาหนะรถยกเข้ามาใช้บริการซ่อมแซม เปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่อง และอื่นๆ ตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บริหารกิจการเมื่อมีการยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลลักษณะได้มาใช้บริการเรื่อยมา เนื่องจากนางกัลยาหัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลตำบลห้วยข้าวกำ ได้สอบถามราคางานจากผู้ประกอบการรายอื่นแล้วเห็นว่า ร้านใช้ชัยวุฒิการยางของนายดันย์เสนอราคาถูกกว่าร้านอื่น จึงเสนอผู้บริหารอนุมัติจ้างร้านใช้ชัยวุฒิการยางทำการซ่อมแซมบ้านพาหนะของเทศบาลตำบลห้วยข้าวกำโดยที่นางกัลยาไม่ทราบว่านายดันย์เป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากในการทำสัญญา

และติดต่อในเรื่องต่างๆ นายดันย์เป็นผู้ดำเนินการเอง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้อง ส่วนนายจังรักษ์ซึ่งเป็นบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และอาศัยอยู่บ้านเดียวกับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป รับทำงานกระจาก อัญมิเลียม กรอบรูป โคมไฟ และงานศิลปะอื่นๆ นายจังรักษ์ให้ถ้อยคำว่า เมื่อประมาณเดือนพฤษจิกายน ๒๕๔๗ คนและภารยาได้ทำโคมไฟ แขวนประดับขายบริเวณหน้าบ้าน ควบคู่กับ นพพล นายกเทศมนตรีตำบลหัวข้าวกำ ได้ขึ้นชื่อรับจ้างรายนี้มาพนและได้ตกลงจ้างนายจังรักษ์ทำโคมไฟแขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ในราคากลาง ๕๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท โดยนายจังรักษ์เข้าใจว่า ควบคู่กับ นพพลเป็นผู้ว่าจ้างไม่เกี่ยวข้องกับเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ เพราะไม่มีเจ้าหน้าที่ ของเทศบาลตำบลหัวข้าวกำมาติดต่อด้วย ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบหลังจากที่นายจังรักษ์ และควบคู่กับ นพพลได้ตกลงว่าจ้างแล้ว นางกัลยา หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาล ตำบลหัวข้าวกำ ให้ถ้อยคำสอดคล้องกับนายจังรักษ์ว่าควบคู่กับ นพพลกำชับตน ให้ดำเนินการจ้างนายจังรักษ์เป็นผู้จัดทำโคมไฟแขวนประดับแต่เพียงผู้เดียวเพื่อใช้จ้างงาน ประเพณีลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ของเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ เนื่องจากเห็นว่า โคมไฟดังกล่าวสวยงาม ซึ่งควบคู่กับ นพพลยอมรับว่า การลงนามในสัญญาจ้างที่ เจ้าหน้าที่พัสดุเสนอมาปรากฏชื่อของนายดันย์และนายจังรักษ์ ตนเคยรู้จักแต่ไม่ทราบว่า เป็นบุคคลคนนี้ ตนอาศัยอยู่ตำบลหัวข้าวกำประมาณยี่สิบกว่าปีรู้จักคุณเคยกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และครอบครัวเป็นอย่างดี นอกจากนี้ควบคู่กับ นพพล ในฐานะนายกเทศมนตรีได้ลงนาม ในบันทึกตกลงจ้างฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ร่วมกับนายจังรักษ์ในฐานผู้รับจ้าง ต่อมานายวินัย ประศรีศิลปสกุล รักษาการผู้อำนวยการกองคลังในขณะนั้นได้เรียกผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไปพบและฝ่าเงินค่าโคมไฟแขวนประดับไปให้นายจังรักษ์ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงชื่อรับเงิน ในใบสำคัญรับเงินลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ โดยไม่มีการสอบถามทาง เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ นำเงิน gamm ให้แก่นายจังรักษ์ซึ่งทราบว่านายจังรักษ์เป็นคู่สัญญา กับทางเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้มีความเห็นตามหนังสือลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ว่าพฤติกรรมนี้และข้อเท็จจริงในกรณีนี้เกี่ยวพันกับปัญหาข้อกฎหมายของการเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ตามมาตรา ๑๘ ทวิ และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่แตกต่างจากการที่คณะกรรมการกรุณาฎีกาเคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้ว และได้รายงานความเห็นดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งจังหวัดพะเยา ที่ ๒๐๐๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาการเป็นผู้มีส่วนได้เสียกรณีสมาชิกสภาเทศบาลตำบลหัวข้าวกำ คณะกรรมการดังกล่าวมีมติเอกฉันท์ว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลหัวยข้าวกำเนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตรจึงเป็นการกระทำอันเป็นการด้อยห้ามเป็นเหตุให้สิ้นสุดสมาชิกภาพสมาชิกสภาเทศบาลตำบลหัวยข้าวกำเนื่องมาตรา ๑๙ ทวิ ประกอบมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยเที่ยบเคียงแนวความเห็นตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องเสร็จ ที่ ๕๙๖/๒๕๕๘ เรื่อง การเป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิงกับเทศบาลตำบลแจ้ห่ม ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองหากประสงค์จะโต้แย้งหรือแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติมให้จัดส่งภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ชี้แจงเพิ่มเติมว่า มีความขัดแย้งกับนายกเทศมนตรีตำบลหัวยข้าวกำเนื่องจากนายจังรักษ์บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เกี่ยวข้องในสัญญาจ้างที่ดินได้ทำกับเทศบาลตำบลหัวยข้าวกำเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้มีคำวินิจฉัยลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ วินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๙๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาที่ทำกับเทศบาลตำบลหัวยข้าวกำเนื่องด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีมีข้อที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้คำว่า จังหวัดพะ夷า ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและคำวินิจฉัยความพิพาทซ่อนด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น เห็นว่า ถึงแม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะใช้ถ้อยคำว่า จังหวัดพะ夷า ในข้อความของคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวทั้งๆ ที่พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ บัญญัติให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดก็ตาม แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ทำคำสั่งได้ลงชื่อและลายมือชื่อในคำสั่งและคำวินิจฉัยโดยได้ระบุตำแหน่งว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดพะ夷า คำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวจึงมีรูปแบบและผลที่ซ่อนด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนการใช้ถ้อยคำว่า จังหวัดพะ夷า ในข้อความของคำสั่งและคำวินิจฉัยมิใช่สาระสำคัญที่จะทำให้รูปแบบและผลของคำสั่งและคำวินิจฉัยไม่ซ่อนด้วยกฎหมาย

แต่เป็นข้อผิดพลาดเล็กน้อยหรือผิดหลงเล็กน้อยที่เจ้าหน้าที่อาจแก้ไขเพิ่มเติมได้เสมอ
ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

กรณีจึงมีข้อที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
ได้ทราบข้อเท็จจริงตามที่ถูกกล่าวหาและมีโอกาสได้โดยไม่ยังเพียงพอหรือไม่นั้น เห็นว่า
โดยที่คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่พระราชบัญญัตitechบาล พ.ศ. ๒๕๙๖
มิได้กำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในส่วนที่เกี่ยวกับการสอบสวนและวินิจฉัยของ
ผู้ถูกฟ้องคดีตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตitechบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ ไว้เป็นการเฉพาะ
ดังนั้น ใน การออกคำวินิจฉัยในกรณีพิพาทนี้จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติราชการ
ทางปกครองตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
ซึ่งตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่ง
ทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบ
ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โดยไม่ยังแสดงพยานหลักฐานของตน เมื่อคดีนี้
ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่
๒๑ กันยายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองและพยานได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน
ข้อเท็จจริง หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งให้
ผู้ฟ้องคดีทั้งสองส่งคำชี้แจงพร้อมหลักฐานเพิ่มเติมนอกจากที่ได้ให้ไว้แก่คณะกรรมการสอบ
ข้อเท็จจริงภายในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยได้ส่งสำเนาหนังสือเทศาลาล副本หัวข่าวก่อ
ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ ที่ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ต่างร่างคำแห่งสมाचิกสภาพเทศาลา
副本หัวข่าวก่อได้ให้นายจังรักษ์ซึ่งเป็นบุตรชายที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน (ตามหลักฐาน
สำเนาทะเบียนบ้าน) ได้มาทำสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีในการทำโฉนดไฟแนนซ์ฉบับจำนวน
๑๐๐ ลูกเงินเงินทั้งสิ้น ๔,๐๐๐ บาท โดยมีผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นบิดาผู้รับเงินในสำเนาคัญรับเงิน
และกรณีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต่างร่างคำแห่งสมाचิกสภาพเทศาลา副本หัวข่าวก่อได้ทำสัญญากับ
เทศาลา副本หัวข่าวก่อเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายประเภทค่าวัสดุยานพาหนะเป็นเงินทั้งสิ้น
๔,๕๐๐ บาท และต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้นายดันยีซึ่งเป็นบุตรชายซึ่งอยู่ในครอบครัวเดียวกัน
(ตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้าน) มาทำสัญญากับเทศาลา副本หัวข่าวก่อเกี่ยวกับ
ค่าใช้จ่ายประเภทค่าวัสดุยานพาหนะเป็นเงินทั้งสิ้น ๔,๕๓๐ บาท แนวไปด้วยนั้น เห็นว่า
ดึงแม่ผู้ถูกฟ้องคดีจะไม่ได้สรุปข้อเท็จจริงและแจ้งรายละเอียดของกรณีการสอบสวนต่อ

ผู้พ้องคดีทั้งสองฝ่ายตาม แต่กรณีความหนังสือแนบที่ส่งไปก็มีข้อเท็จจริงเพียงพอที่ผู้พ้องคดีทั้งสอง มีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงของข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอโดยไม่หลงต่อสันนิษฐาน ดังกล่าว และระหว่างเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดให้ผู้พ้องคดีทั้งสองฝ่ายส่งคำชี้แจงพร้อมหลักฐาน เพิ่มเติมได้ก็เป็นเวลา ๑๕ วัน จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้พ้องคดีทั้งสองได้ยังและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบริบูรณ์บดีราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว

กรณีจึงมีข้อพิจารณาท้ายที่สุดว่า พฤติกรรมของผู้พ้องคดีทั้งสองจะถือได้ว่า เป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลดำเนินหัวข่าวก้าวเป็นคู่สัญญากับบุตรของ ผู้พ้องคดีทั้งสองหรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับกรณีดังกล่าวคือ มาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๒๖ ได้มัญญัดว่า สมาชิกสภากเทศบาลต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่เทศบาลหรือที่เทศบาลจะกระทำการ นั้น เห็นว่า ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติห้ามให้สมาชิกสภากเทศบาลเข้ามามีประชויชนได้เสียกับเทศบาลในขณะดำรงตำแหน่ง อยู่เพื่อให้สมาชิกสภากเทศบาลได้ทำหน้าที่บริการสาธารณะตามกฎหมายอย่างเที่ยงธรรม จึงบัญญัติห้ามให้สมาชิกเข้ามามีส่วนได้เสียกับเทศบาลไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการได้ประโยชน์จากการเข้าทำสัญญาหรือเข้าทำกิจการได้กับเทศบาลหรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดข้อยกเว้นและมิได้กำหนดถึงมูลเหตุจริงในการเข้าไป มีส่วนได้เสียในการกระทำการดังกล่าวกับเทศบาลที่ตนเป็นสมาชิกอยู่แต่อย่างใด หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้กระทำการดังกล่าวมิได้กำหนดข้อยกเว้นและมิได้กำหนดถึงมูลเหตุจริงในการเข้าทำกิจการได้กับเทศบาล และเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลหรือ ในกิจการที่กระทำการให้แก่เทศบาล กรณีก็ควรบังคับประการตามกฎหมายที่สมาชิกผู้นั้นจะต้องพ้นจากสมาชิกภาพ ดังนั้น การพิจารณาว่าผู้นั้นกระทำการผิดหรือไม่ จำต้องพิจารณาจาก ข้อเท็จจริงและพฤติกรรมที่เป็นกรณีๆ ไป โดยพึงจะต้องพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำ เป็นหลัก เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้พ้องคดีทั้งสองกระทำการดังกล่าว สมماชิกสภากเทศบาล ดำเนินหัวข้อความเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ มีวาระในการดำรงตำแหน่งจนถึงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ นายดันยี้ซึ่งเป็นบุตรของผู้พ้องคดีที่ ๑ ได้เข้ามายังเทศบาล ดำเนินหัวข้อความที่ในวันนั้นผู้รับจ้างในการบำรุงรักษาหรือซ่อมแซมครัวบ้านที่บ้านพากยนต์ ส่วนนายจงรักษ์บุตรของผู้พ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลดำเนินหัวข้อ

ในฐานะผู้รับจ้างทำโคมไฟขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ราคาสูงละ ๔๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท ตามบันทึกกอกลงจังลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗

กรณีของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ปรากฏว่าเทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำได้เคยนำ Yanpathane รายงานเดือนนี้เข้ามาใช้บริการซ่อมแซมเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องและอื่นๆ ดังแต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บุกริจการร้านไขยุ่วพิการยาง และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินคดีทางน้ำมันก็ได้ให้ นายดันยนบุตรชายประกอบกิจการแทน ทั้งต่อมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงพักอาศัยในบ้านและมีชื่ออัญญาณเดียวกันนายดันยนด้วย เมื่อประมาณข้อเท็จจริงและพฤติกรรมแห่งคดีทั้งหมดแล้ว ฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีส่วนร่วม รู้เห็นในสัญญาที่นายดันยนทำสัญญากับเทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำ จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ทางอ้อมในสัญญาที่นายดันยนบุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำ ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ ทว แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คำวินิจฉัยของผู้ไกลพ้องคดีลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่วินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ สิ้นสุดลงความบังคับบัญชาดังกล่าว จึงขอบคุณด้วยกฎหมาย

กรณีของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ปรากฏว่า ตามด้วย นพพล นายกเทศมนตรี เทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำได้ขึ้นชี้ร่องรอยน้ำท่วมบ้านของนายจงรักษ์ซึ่งทำโคมไฟ ขวนประดับขายน้ำท่วมบ้านและได้ตกลงจ้างนายจงรักษ์ทำโคมไฟขวนประดับ จำนวน ๑๐๐ ลูก ในราคาสูงละ ๔๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท โดยมีนางกัลยา หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้เทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำให้อธิบายค่าว่า ตามด้วย นพพลกำชับ ตนให้ดำเนินการจ้างนายจงรักษ์เป็นผู้จัดทำโคมไฟขวนประดับแต่เพียงผู้เดียวเพื่อใช้จ้างงานประจำโดยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ของเทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ยังได้รับเงินค่าจ้างแทนนายจงรักษ์ก่อนที่นายจงรักษ์จะเข้าทำสัญญากับเทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำ และยังพักอาศัยในบ้านเดียวกับนายจงรักษ์ เมื่อประมาณข้อเท็จจริง และพฤติกรรมแห่งคดีทั้งหมดแล้ว ฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีส่วนร่วมรู้เห็นในสัญญาที่ นายจงรักษ์ทำสัญญากับเทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำ จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียทางอ้อมในสัญญาที่ นายจงรักษ์บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เข้าเป็นคู่สัญญากับเทศบาลต่ำบลห้วยข้าวกำ ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ ทว แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ สมาชิกภาพของ สมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติดังกล่าว คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่วินิจฉัยให้สมาชิกกฎหมายของสมาชิกสภาเทศบาลของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ สืบสุดลงตามบทกฎหมาย ดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับเป็นให้ยกฟ้อง

นายพีระพล เชawanศรี

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพบูลย์ เสียงก้อง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรพจน์ วิรุจพิชัย

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เรืองเจริญ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวราุธ ศิริยุทธวัฒนา

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แต่งคดี : นายบุญอนันต์ วรรณพานิชย์

วันที่อ่าน ๖๘ มิถุนายน ๒๕๕๒

ผู้พิพากษาร์ : ผู้พิมพ์

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติ

เทศบาล

พ.ศ. ๒๕๗๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๗๖

เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระราชสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการเทศบาลให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัตินี้ไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๗๖”

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๘๖ และบรรดากฎหมาย กฎ ข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งแยกกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ เมื่อพ้นกำหนดนี้ปีบันแต่เดือนที่ได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะท้องถิ่นใดเป็นเทศบาลเมืองหรือเทศบาลนครแล้ว ห้ามมิให้ใช้กฎหมายว่าด้วยลักษณะปகครองท้องที่ในส่วนที่บัญญัติถึงการแต่งตั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำนันในท้องถิ่นนั้น และให้บรรดาบุคคลที่เป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำนันพ้นจากตำแหน่งและหน้าที่เฉพาะในเขตท้องถิ่นนั้น

ในเขตเทศบาลตำบลใด ถ้าหมดความจำเป็นที่จะต้องมีตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล หรือสารวัตรกำนัน ให้รัฐมนตรีประกาศยกเลิกตำแหน่งดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษา

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๐/ตอนที่ ๑๔/หน้า ๒๒๒/๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๗๖

^๒ มาตรา ๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๗๖

มาตรา ๑๔ ทว.^๒ สมาชิกสภากเทศบาลต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่เทศบาลนั้นเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่เทศบาลนั้นหรือที่เทศบาลนั้นจะกระทำ

มาตรา ๑๕^๓ สมาชิกภาพของสมาชิกสภากเทศบาลสิ้นสุดลงเมื่อ

(๑) ถึงคราวออกตามวาระ หรือมีการยุบสภากเทศบาล

(๒) ตาย

(๓) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัด

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง

(๕) ขาดประชุมสภากเทศบาลสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(๖) กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๑๕^๔ ทว.

(๗) สภากเทศบาลมีมติให้พ้นจากตำแหน่ง โดยเห็นว่ามีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียหรือความไม่สงบเรียบร้อยแก่เทศบาลหรือกระทำการอันเสื่อมเสียประโยชน์ของสภากเทศบาล โดยมีสมาชิกสภากเทศบาลจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกสภากเทศบาลทั้งหมดเท่าที่มีอยู่เข้าชื่อเสนอให้สภากเทศบาลพิจารณา และมติังกล่าวต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกสภากเทศบาลทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ทั้งนี้ ให้สมาชิกภาพสิ้นสุดลงนับแต่วันที่สภากเทศบาลมีมติ

(๘) รายງรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียง เห็นว่าสมาชิกสภากเทศบาลผู้ใดไม่สมควรดำรงตำแหน่งต่อไปตามกฎหมายว่าด้วยการลงคะแนนเสียงเพื่อออกต้อนสมาชิกสภากองถิ่นหรือผู้บริหารห้องถิ่น^๕

เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับสมาชิกภาพของสมาชิกสภากเทศบาลผู้ใดสิ้นสุดลงตาม

(๙) (๑) หรือ (๒) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สอด

ในกรณีที่สมาชิกภาพของสมาชิกสภากเทศบาลสิ้นสุดลงตาม (๘) พร้อมกัน

ทั้งหมด ให้ถือว่าเป็นการยุบสภากเทศบาล^๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๐ สภากเทศบาลมีประธานสภากเทศบาลนึง และรองประธานสภากเทศบาลนึง ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากสมาชิกสภากเทศบาลตามมติของสภากเทศบาล

ประธานสภากเทศบาลและรองประธานสภากเทศบาลดำรงตำแหน่งจนครบอายุของ

สภากเทศบาล^๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๒ มาตรา ๑๔ ทว. แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๖

^๓ มาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๖